

криваше цѣла Помпея, и внезапно исчезающъ и промѣнява на ужасна тъмнина виждаше са като да бѣше призракътъ на сществованіе-то си прѣди малко.

А прѣзъ онова врѣме, прѣзъ което прѣсякваше огненыйтъ дъждъ, чуваше ся тѣтнѣте което происхождаше отъ утробѣтъ на земята и счеше хученіе на бунтующытъ ся морскы вълмы. По нѣкога пакъ на най-нискъ бась, едвамъ дочуванъ отъ онѣзи, които страхътъ правеше по-внимателни, тѣтнеше огньтъ, който стрѣляхъ на навѣтъ голѣмытъ прѣпукванія на насрѣщната гора. Другъ пъкъ пакъ са виждаше че облакътъ ся прокъсноваше, и тѣй освѣтляванъ отъ свѣтканицытъ, уголѣмываше са образуванъ въ изображенія чудовищны купно же и челоуѣчески, и тѣзи фигуры ся виждахъ като да вървяха врѣдъ тъмнинѣта, и че ся блѣскаха една друга и слѣдъ малко исчезвахъ прѣвращаны на най-тъмна нощъ. И тѣй жидкытъ онѣзи фигуры ся виждаха на очитѣ и на ума на злочестытъ граждани на Помпея като голѣманесты сѣнкы на исполины, като служители на Ужаса и на Смертьтъ. (1)

На много мѣста пепельтъ отъ саждытъ стигахъ до колѣнѣ и шуртеніе на водата буйно и огненно, като нахлуваше въ разны домове, изливаше задушителното и отровното си вліаніе. А уломкытъ отъ канаритѣ по вѣкои мѣста, като падахъ на стрѣхытъ съ теготата си сваяха ги и погълнаха пѣтищата съ прѣпрѣкы отъ часъ на часъ увеличаваны. Колкото пакъ деньтъ напрѣдваше, трусоветѣ ставахъ все по-осѣщани, тѣй що никой неможеше да стои правъ, нито колата и колескытъ да тичать по улицытъ.

Камніе твърдѣ голѣми, като ся сблѣсковахъ по нѣкога въ паданіе си, строшаваша ся на хыледы части съ праскътъ та испущахъ искры, и прѣподавахъ огъня на сѣко вещество което можеше да гори, и за това страшны свѣтканія цѣпяхъ мрачнѣтъ онѣзи тъмн, много пакъ къщя и лозя по-полето ги истреби огнь и по нѣкога пламкътъ отъ пожара са надпрѣдваряше съ страшнѣтъ тъмотѣ. На туй злоуѣщо свѣтопланіе отъ природѣтъ приложи ся и друго отъ гражданитъ на Помпея, които тукъ тамъ, въ по-голѣмытъ улицы и около храмоветѣ еще и при входоветѣ въ чаршиитѣ бѣхъ запалили машалы, но рѣдко да траяше сумнителното имъ свѣтеніе, защото ги исгасяше дъждытъ ѳ вѣтроветѣ, а тъмотата като захващаше мгноувно едва що започенѣтото блещуканіе на запаленытъ свѣщи, прѣдставяше сѣдна нѣкаква си ужасна и страшно причудлива, когато отъ

(1) Діонъ.